

A magyar TOSZKÁNA

Vendégjárás
a Liskay-kúriában

A Balaton-felvidék a legkülönfélébb szinteken rejtő kincseit. Lépten-nyomon természeti, geológiai, kulturális, néprajzi csodákra lelhetünk a Káli-medencében. A monoszlói Liskay-kúria azonban ebből az értékben gazdag környezetből is kiemelkedik. Létrejöttéhez nem kellett más, mint egy fantasztikus mezőgazdasági és esztétikai adottságokkal rendelkező földterület, valamint egy teremteni vágyó, álmodni sem rest férfi. Ez Liskay Mihály története.

A mint a felső kaputól ráfordulunk a birtokra, titkon elmosolyodnak rajtunk a szélben integető fák: alighanem ugyanazzal az elemi döbbenettel, a hazaérkezés biztos tudatával tekintünk alá a völgyre, mint tette azt bő tíz évvel ezelőtt egy Hollandiát, majd Kanadát megjárt honfitársunk. Liskay Mihály véletlenül tévedt e tájra: vadászni indult a Monoszló környéki erdőkbe, de új otthont, új hivatást, új életet talált a Pangyér-dűlőn.

■ **Honnan jött az ötlet, hogy borászatot, fogadót, oázist építsen a Balaton-felvidéken?**

■ Eszem ágában sem volt üzleti vállalkozásba kezdeni. Pontosabban korábban volt, ezért jöttem haza Kanadából, de a mentális különbségeket hosszú évek során sem tudtuk áthidalni, így feladtam a küzdelmet. Úgy volt, hogy visszautazom Vancouverbe, amikor véletlenül erre sodort a sors. Akkor persze nem így nézett ki a dűlő, mint most. Volt egy romos présház, volt jó pár sor pusztulásra ítélt szőlőtőke. De a táj szépsége magával ragadott. Gondoltam, tökéletes hely volna családi nyaralónak, itt fogunk ezentúl összegyűlni az unokákkal. Csúnya volt az elhalt szőlő, ki kellett vágni, de ezzel egy idő-

ben meghoztuk a döntést: újat telepítünk helyette. Gyakorlatilag ekkor fogant meg a borászat gondolata. Majd jött a válság, és csak úgy volt tovább fenntartható a birtok, ha üzleti alapokra helyezük a működését.

■ **Hogy kerül a képbe Toszkána?**

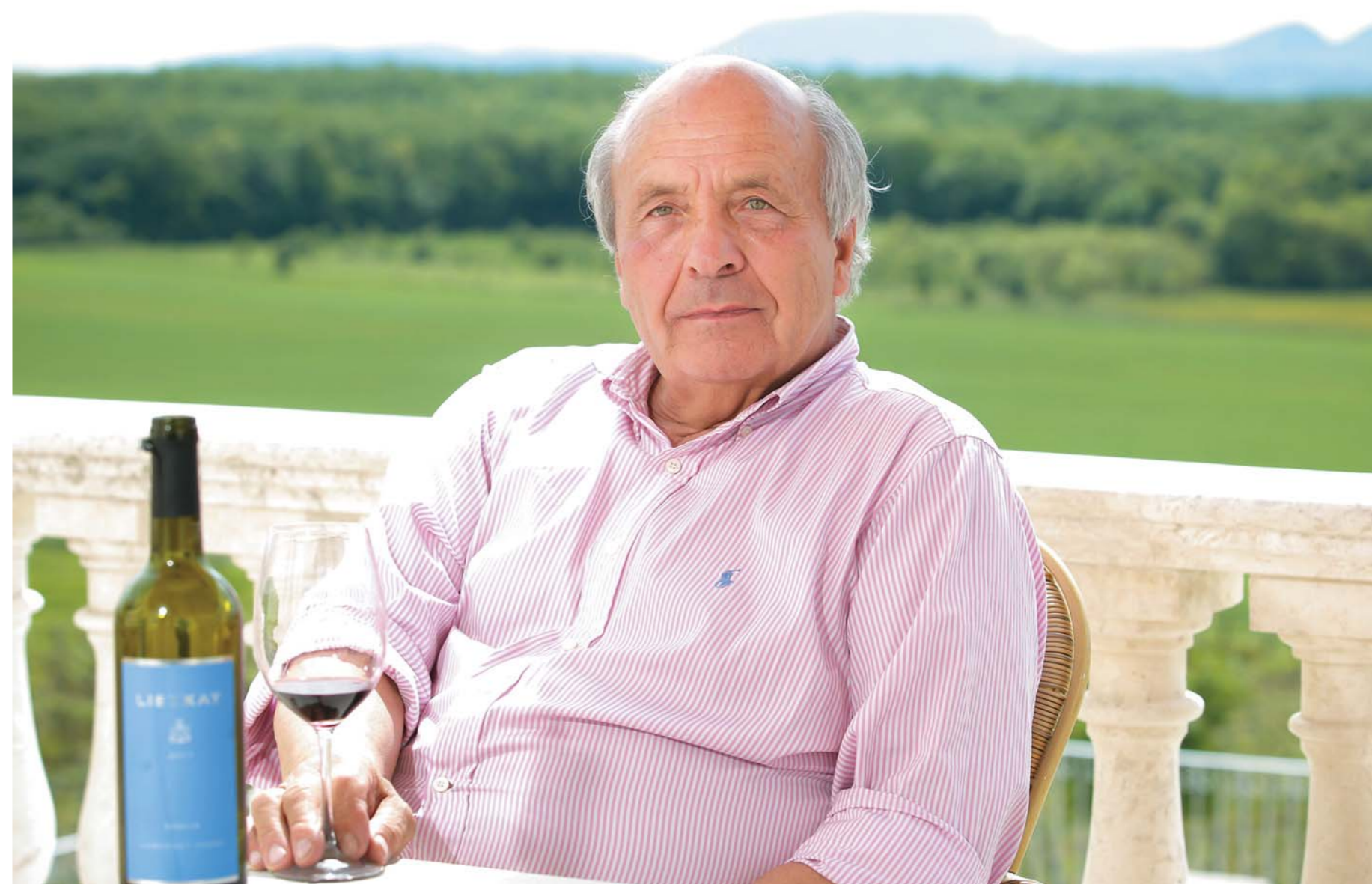
■ Adta magát. Amikor letekintettem a völgybe, olyan volt, mintha hirtelen az olaszországi Toszkánába csöppentem volna. Magam egyébként nem erőltettem volna a hasonlatot, de a vendégeink újra és újra felfedezték maguknak a párhuzamot. Volt nálunk egyszer egy házaspár, úton vol-

tak Firenze felé. Úgy volt, hogy csak egy estét maradnak, de aztán változott a terv: Toszkánát kihagyták, és itt maradtak egy hétre. Tegyük hozzá, ezzel az összehasonlítással nagyon magasra tesszük magunk előtt a mércét, de ez így helyes.

■ **Úgy tudom, régi álma volt a bor, még ennél is régebbi a vendéglátás...**

■ Soha életemben nem dolgoztam szőlővel. Ugyanakkor tudományosan igazolt tény, hogy a monoszlói Pangyér-dűlő az ország egyik legjobb adottságokkal rendelkező bortermelő vidéke: a kecskeméti szőlőkaszteri besorolás szerint a maximálisan adható 400-ból 385 ponttal ez Magyarország egyik legértékesebb szőlőterülete. Ezt egyszerűen bűn lett volna parlagon hagyni, így

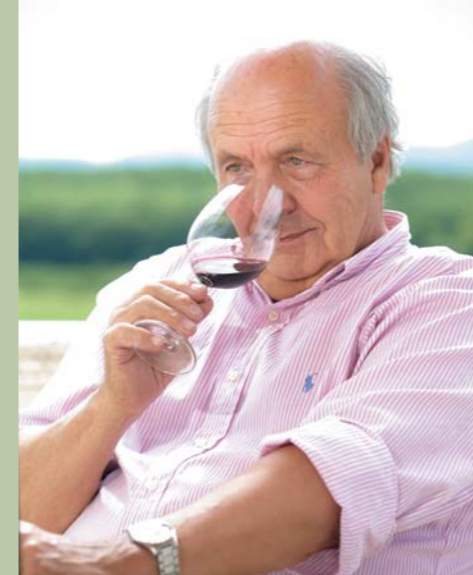
egyfajta kellemes kényszerként fogtam fel a kihívást. Viszont eszem ágában sem volt a környéken mindenfelé természetett fehér szőlőkkel foglalkozni: itt a filoxeravész előtt évszázadokon keresztül kékszőlő termett. Nagy volt az ellenállás, mert mit akarok én a vörösborommal egy fehérbortermelő tájon, de végül minisztériumi engedéllyel, kísérleti jelleggel engedélyezték. Felfogadtam

Borász a zongoránál

Noha bor iránti szerelme viszonylag újkeletű, egy másik szenvedélye, a zongora gyermekkor óta kíséri el Liszkay Mihályt. Zenei tudását a vendéglátásban is kamatoztatta, étteremvezetőként, tulajdonosként is örömmel ült le a klaviatúrához, hogy teljessé tegye vendégei élményét. A nemes hagyományt borászként is folytatja: rendszeresen tart borkóstolókat, borvacsorákat, amiket saját maga kísér a megfelelő hangulatú dallamokkal, és amikor a zongora elhallgat, átveszi ő maga a szót, és mesél életéről, a borról, a nagyvilágról, szerelemről és fájdalomról. Liszkay Mihály ezen egyedülálló tehetségének híre ment, így ma már rendszeresen kap felkéréseket az ország legnevesebb éttermeiből, hogy vigye el hozzájuk a bor és a dal közös forrásból táplálkozó kettősét.

Liszky Mihály, a Nobilis Monoszloien Vineyards igazgatója 1956-ban hagyta el Magyarországot. Hollandiai egyetemi tanulmányai után Maastrichtban több exkluzív étterem tulajdonosa, valamint étteremlánc vezetője. A kilencvenes években Magyarországon bekövetkezett rendkívüli változásoknak köszönhetően elhatározta, hogy visszatér a gyökereihez, tíz évvel később kialakít egy helyi, nemzetközi, kormányzati, szakmai befektetői hálózatot. Helyismeretének, tapasztalatának köszönhetően sikeresen támogatja, elősegíti a régió fejlődését aképpen, hogy felkutatja azokat a külföldi és hazai befektetőket, akik ugyanazt a tüzet, lelkesedést, üzleti potenciált látják a térségben. Liszkay tízhektáros monoszloői borászata a Káli-medencében található, melynek korábban elhanyagolt földjében termő szőlőből elsőrangú vörösborokat palackoznak napjainkban.

hozzáértő helyi szakembereket, örömmel tanultam tőlük. Én azt vallom, a főnök nyisson reggel, és ő zárjon este – évtizedeket dolgoztam így a vendéglátásban, nem esik nehezemre 15 órát dolgozni egy nap. Kérte a szőlő a munkát, de szó szerint meg is lett a gyümölcse: már az első termésből készült borunkkal első és második helyezést értünk el a Nemzetközi Páneurópai Vörösbör Versenyen.

■ **Ez azért furcsa, mert az embernek a Liszkay névről nem a bor ugrik be elsőre.**

■ Nem kapkodunk, inkább kis mennyiséget termelünk, de az legyen minden képzeletet felülmúlóan kiváló. Lassan, de kezdünk ismertté válni Magyarországon, és ami nagyon izgalmas, hogy külföldről is voltak már érdeklődők, még Kínából is, de attól tartok, az túl nagy falat volna a számunkra, mivel nem fogok a mennyiség kedvéért engedni a minőségből. Ugyanezt vallom a vendéglátásban is: nem hirdetjük a szabad szobákat vagy a kúriát, szájhagyomány útján bővül az ügyfélkörünk, és rengeteg a visszatérő vendég. Ez nagyban azzal is összefügg, hogy ne-

kem a bor több egyszerű terméknél: alkalom a találkozásra, az emberi kapcsolatok kialakítására. Amikor borkóstolót szervezünk, beszélgetünk, mesélek az életéről, zongorázok a vendégeknek. Ezt nem lehet ipari léptékben csinálni.

■ **Most hetvenkét éves. Meddig viszi még a lendületet?**

■ Hatvankettő voltam, amikor belefogtam, új szakmát tanultam, a semmiből hoztuk ezt létre. Ma is ugyanúgy bírom a munkát, mint korábban. Amikor elkezdtük a kúriát építeni, a saját terveink alapján, úgy gondoltam, induljon el, aztán meglátjuk. De a szőlőt soha nem lehet elengedni, nem dőlhetek hátra, hogy most már megy magától. Másfelől a bor rövidtávon a legkevésbé sem nyereséges vállalkozás. Ötven év minden megtakarítását fektettem be ide. Ebbe csak úgy érdemes belefogni, ha több generációban gondolkodik az ember. Szerencsére a fiam mutat affinitást a dolog iránt, szívesen is csinálná, van tehát remény arra, hogy folytatódik a történetünk.

■ **Nem fél attól, hogy egyszer csak jön valaki, és még jobbat, még izgalmasabbat hoz létre?**

■ Vccel? Minden vágyam, hogy legyen itt a környéken még legalább tucatnyi Liszkay Mihály. Hogy szülessenek álmodó, merész, ötletekkel teli vállalkozások. Hogy beinduljon a pezsgés, hogy a Káli-medencéből kihozzuk azokat a hatalmas tartalékokat, amik még benne rejlenek; borban, kultúrában, vendéglátásban, emberekben.

További információ:

www.liszky.com

